

[Miljøministeren]

påføres mange levnedsmidler en næringsdeklaration. Derfor tror jeg ikke, at eventuelle regler på dette område vil medføre en betydelig forøgelse af udgifterne til kontrol.

Generelt vil jeg sige, at størrelsen af merudgifterne til kontrol for det første ville afhænge af, hvilken prioritet man giver kontrollen, altså hvor effektiv den skal være. For det andet er det et spørgsmål, om det er muligt at nedprioritere andre områder. Jeg vil erindre om, at levnedsmiddelkontrollen er en kommunal opgave, og det må derfor i første række være de kommunale myndigheder, der vurderer, om nye regler på de omtalte områder vil kunne kontrolleres uden merudgifter for det offentlige. Jeg tror dog ikke, at man vil kunne gennemføre en særlig effektiv kontrol på dette område uden at tilføre levnedsmiddelkontrollenhederne flere ressourcer.

Hr. Ole Bernt Henriksen var inde på flere spørgsmål, bl.a. afgrænsningen af begrebet basislevnedsmidler. Det er meget svært at definere basislevnedsmidler, de er ikke defineret i lovgivningen. Det vil efter min mening heller ikke være muligt at finde en entydig definition af dette begreb. Fastsættelsen af, hvilke levnedsmidler redegørelsen skulle omtale, har således måttet ske ud fra en samlet vurdering, hvori bl.a. indgår mængdemæssige betragtninger. En sådan vurdering vil i sagens natur variere i tidens løb.

Som basislevnedsmidler har statens levnedsmiddelinstitut i sin undersøgelse medtaget et relativt stort antal levnedsmidler, nemlig de levnedsmidler, der ved indtagelse i sædvanlige mængder dækker en væsentlig del af energiindtagelsen og/eller behovet for næringsstoffer for en betydelig del af befolkningen eller en bestemt befolkningsgruppe. Det er disse overvejelser, der har resulteret i, at redegørelsen omfatter grupperne mælk, ost, smør, margarine, fedtstoffer, kød, fisk, æg, knør- og stivelsesprodukter, levnedsmidler til børn samt frugt og grønt med undtagelse af visse marginale produkter.

Hr. Ole Bernt Henriksen var også inde på, om det vil give problemer for eksporten, hvis man gennemfører en friholdelse af visse levnedsmidler for farve- og aromastoffer. Det er et spørgsmål, også andre har berørt, og det er i høj grad et relevant spørgsmål.

Selv om levnedsmiddelloven jo kun gælder her i Danmark, kan man ikke afvise, at reglerne har betydning for eksporten. Det

kan være en fordel for erhvervene i markedsføringen at kunne sige, at deres varer opfylder den danske levnedsmiddellovgivning, som er kendt for at være en god og restriktiv lovgivning. Det kan også være en ulempe, når man på eksportmarkederne skal konkurrere med varer, der kommer fra lande med svag lovgivning. Grunden til det er, at der i flere tilfælde skal udstedes eksportcertifikater, som går ud på, at varerne er lovlige i hjemlandet. Det betyder, at eksportører fra lande med en meget lempelig lovgivning vil kunne få udstedt certifikater for varer, der ikke lovligt vil kunne sælges her i landet, hvad danske eksportører efter sagens natur ikke kan få.

Naturligvis står hensynet til forbrugerne i første række, men jeg synes alligevel, vi må passe på ikke at gennemføre regler, som unødvendigt belaster vore eksporterhverv. En effektiv frivillig ordning med friholdelse vil kunne tilgodese begge hensyn, og det synes jeg er værd at forsøge, inden man går ind i reguleringer.

Hr. Hove Sørensen var inde på udtalelser, jeg er fremkommet med i en Kvartifem-udsendelse. Jeg glæder mig over den interesse, hr. Hove Sørensen udviser for mit synspunkt, at fedt, salt o.lign. i overdreven mængde er usundt. Det mener jeg stadig væk de er. Men det var jo aromastoffer og farvestoffer, hr. Hove Sørensen talte om her.

Det er ikke industriens opgave at skabe usunde og farlige varer, derimod at skabe gode og sunde varer. Vi kan ikke være glade for, at halvdelen af menneskene dør ved at spise disse varer. Den udtalelse skal ses i sammenhæng med den kendsgerning, at over halvdelen af alle dødsfald skyldes hjerte- og karsygdomme eller kræft. Da disse jo har en ret væsentlig og alvorlig forbindelse med vore spisevaner, er det relevant at tage det op alvorligt i denne forbindelse.

Ministeren har opgivet det, han tidligere har sagt, nemlig at ordningen skal gennemføres i enighed, siges det. Jeg har ikke lovet, at der skal gennemføres ordninger i enighed, og ikke gjort det til en betingelse, at der er enighed. Det, jeg vil sige med min redegørelse, er, at jeg vil gøre alt, hvad jeg kan, for at skabe enighed, fordi jeg tror, at det er ad den vej, vi gavner sagen bedst. Men jeg er enig med hr. Hove Sørensen i, at det er her i fol-